

LERCHÁČ

**Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

01/2008 – ročník I.

PRÁVĚ VYCHÁZÍ!

Dočtete se další pohledy na uplynulé akce, vyzvíte něco ze soukromí učitele, zjistíte výsledky ankety a také se dozvíte, jakými neduhy trpí naše večerníčky!

To vše v novém Lercháči.

PRÁVĚ TEĎ!

Vítej, nový příteli školy!

Díky velkému nadšení studentů i vyučujících Tě, novorozený školní časopise, vítáme. Začínáš odvážně a razantně a máš přinášet nejen čerstvé informace, ale i rozhovory, nové pohledy i nahlédnutí pod pokličky, studentskou tvorbu, a hlavně máš jako správný přítel všem přinášet RADOST.

Tvoje jméno, „Lercháč“, je nejen upraveným názvem ulice, kde stojí naše škola, ale zároveň vyjadřuje, jak blízký jsi mluvě našich mladých, kterým především patříš, neboť Tě určitě budou v internetové i papírové podobě hltavě číst právě oni. Hlavně Tě však studentky a studenti naší školy budou vytvářet – někdy se budeš rodit lehce, jindy s velkými obtížemi. To už je osud nejen časopisu, ale všeho dobrého, co člověk v životě tvoří.

Možná přivedeš někoho z našich mladých na myšlenku, že by se mohl stát reportérem či redaktorem některého známého celostátního či zahraničního média, a tak udělá pro své budoucí povolání všechno, včetně absolvování příslušného studia. Naučí se na Tobě být novinářem poctivým a pravdivým, kterých je v našich médiích málo jako šafránu.

Přeji Ti, milý Lercháči, abys vždy mluvil pravdu, abys při hledání dobra prošmejdil každý koutek na naší škole i mimo ni, aby ses snažil být vždy objektivní a nenechal se nikým mani-

pulovat, abys vždy oslovil alespoň jednou větou každého, kdo Tě bude číst a, protože jsme na škole církevní, aby Tě na Tvé cestě vždy provázelo Boží požehnání.

—Ing. Mgr. Jiří Haičman (ředitel školy) —

IN... CANTO SUL GARDA ... aneb Sbor Cantate v Itálii

Na začátku letošního školního roku se náš školní pěvecký sbor Cantate pod vedením p. profesora Veselého poprvé zúčastnil mezinárodního festivalu světské a duchovní hudby. Ten se konal v krásném alpském městečku Riva del Garda, poblíž Gardského jezera. Kromě našeho sboru se této soutěže zúčastnilo 36 sborů z 18 států (např. z Německa, Dánska, Izraele, Norska, Švédska, Polska, Číny, Korejské republiky a dalších).

Naše cesta za úspěchy začala v pátek 12. října, kdy jsme autobusem klubů valtických mažoretek vyjeli z Brna směrem na České Budějovice. Po příjezdu do Budějovic jsme si zazpívali na koncertě v tamním kostele sv. Vojtěcha a potom se ubytovali v budějovickém salesiánském středisku.

Příštího rána jsme pokračovali na své dlouhé cestě. Tu jsme si zpříjemnili návštěvou a prohlídkou města Salzburg. Naše sobotní cesta autobusem skončila příjezdem do Innsbrucku. Tam jsme se ubytovali, prohlédli si město a navštívili olympijský skokanský můstek.

Následujícího dne jsme konečně dorazili na místo konání festivalu. K velké radosti nás všech jsme byli ubytováni do příjemného 4 hvězdičkového hotelu. Po jeho prozkoumání jsme odjeli na místo zahájení tohoto festivalu.

Příští dny byl hlavní náplní našeho programu zpěv, nacvičování jednot-

livých písní a doladování posledních detailů. Když jsme zrovna nezkoušeli nebo přímo nesoutěžili, měli jsme možnost poslouchat ostatní sbory nebo jsme si užívali volných chvil. Tyto jsme trávili na hotelu, průzkumem jeho okolí nebo prohlídkou města. Celý festival vyvrcholil ve středu 17. října, kdy se slavnostně vyhlášovaly výsledky, předávaly diplomy a ocenění. Náš sbor zúčastněný ve třech kategoriích (spirituál-gospel, duchovní a tradiční hudba) se umístil v jednom stříbrném a dvou zlatých pásmech.

Ve čtvrtek 18. října jsme se vydali na cestu k domovu. Navštívili jsme Veronu, prošli se tamním koloseem, prohlédli si některé chrámy a stáli pod balkonem Shakespearovy Julie. Dalšího dne jsme se ještě pořádně zkoulovali poblíž průsmyku pod Großglocknerem a po noční jízdě autobusem jsme v sobotních ranních hodinách dojeli domů.

—Markéta Balabánová (G5)—

Vánoční akademie z pohledu pod jevištěm

Poslední školní den roku 2007 začala školu prostupovat vánoční atmosféra. Všichni si předávali dárky a těšili se na vánoční akademii, kde měly třídy možnost ukázat svůj herecký talent a nápad na originální vystoupení. Když se začala tělocvična plnit nedočkavými žáky a napětím, byla jsem pověřena mými spolužáky, kteří tento rok celou aka-

demii organizovali, abych všechny výstupy natočila na kameru. Tímto úkolem jsem získala zajímavou roli, kdy jsem mohla zaznamenávat dění na jevišti, a přitom sledovat reakce v hledišti. Během celého vystoupení jsem z publika cítila spoustu emocí, ať už to byla nervozita či upřímný smích, nikdy jsem však nepostřehla negativní reakci. Podpora, kterou diváci dávali najevo uznání hercům na jevišti, byla opravdu obdivuhodná.

Nejbouřlivější ohlas však sklidilo slibované překvapení v podobě vystoupení našich profesorů. Když se na jeviště vyhoupl pan profesor Veselý s uzlíčkem přes rameno, u nikoho byste ne našli na tváři nezáměr. Podobnou reakci sklidila i role Ivánka, kde se pod blondátou parukou a ruským oblečkem skrýval pan profesor Zemánek. Zmatečně pobíhající pirátky také nenechaly nikoho chladným a o vyznání lásky pana profesora Synka k paní profesorce Jandové ani nemluví. Mimické umění paní profesorky Novákové pak předčilo i její studentský kostým, hudbu a divoký tanec.

Ovšem i publikum jednou utichlo, a to ve chvíli, kdy na jeviště vstoupila drobná postava s dlouhými plavými vlasy. Nikdo nevěděl, který profesor se pod tímto kostýmem skrývá. Až postupné úsměvy a sílící potlesk prozradil, že většina diváků si už tuto herečku v zelených šatech spojila se sestrou Cyrilou. Potlesk neznal konce a vše se opakovalo, když začala znít píseň Oliver Twist a na scéně se znovu objevila ses-

tra Cyrila s rudými šaty, vážným výrazem ve tváři, a hlavně s dynamickým španělským tancem.

Po tomto vystoupení stačilo, aby se paní profesorka Jandová nechala polít ledovou vodou a paní profesorka Prchalová vykouzlila dým, který brzy vyprchal – narodil od potlesku a výbuchů smíchu v hledišti. Paní profesorka Svrčulová si po svém „narcistickém“ vystoupení s blondátou hřívou, která ji však po většinu jejího výstupu zrazovala, vysloužila příznačnou přezdívku „teta Svrča“. Taký si myslím, že je statisticky dokázáno, že pikle, které kuli páni profesori Synek a Marek na profesorku Svobodovou, jim podle nadšení mnoha studentů vyšly a představu spoutané profesorky matematiky si mylně vyložili jako konec tohoto předmětu na škole, a přidali proto na intenzitě potlesku. Naproti tomu romantický výstup pana profesora Zemánka s paní profesorkou Svrčulovou vyloudil u spousty diváků slzy v očích. Jestli to bylo z dojetí nebo smíchu, se však už můžeme jen dohadovat.

Zakončení akademie nebylo o nic horší než její bouřlivý začátek. Profesori se s námi rozloučili hromadným výstupem a zběsilou jízdou pana ředitele. Ovšem konec, kdy se diváci přesunuli na jeviště a začali tančit na vánoční píseň, nikdo z organizátorů nečekal. Takový závěr stál opravdu za zaznamenání, a tak se fotilo a točilo o sto šest a dobrá nálada nebrala konce.

Troufla bych si označit tuto akademii za jednu z nejpovedenějších, kte-

ré jsem na naší škole zažila, a proto bych chtěla poděkovat všem, kdo se na ní jakýmkoliv způsobem podíleli.

—Daniela Fišerová (VHC3) —

AKTUÁLNĚ

Prezident

V době, kdy čtete první vydání nového školního časopisu, je možná otázka již vyřešená. Přesto na dlouhou dobu ovládla nejen politické ale i společenské dění naší země, a to z jednoho prostého důvodu. Prezident je naším mluvčím, reprezentuje náš národ a je jakýmsi mezinárodně známým symbolem země. Nevolíme ho vždy my, avšak zástupci, jimž jsme vložili naši důvěru. Moji snahou není přesvědčit vás, abyste současného prezidenta měli, nebo neměli rádi. Pokusím se vám pouze přiblížit jeden z mnoha pohledů na to, jak by měla tato osobnost vypadat.

Od prezidenta se očekává, že bude vždy jednat ve prospěch občanů. Uzávívá-li jakékoliv smlouvy, podepisuje-li nové paragrafy zákona, souhlasí-li či naopak vetuje některé návrhy... Jeho politika by neměla být úskočná, ale naopak jednoduchá a výhodná pro obě strany. Ne nadarmo se do vysokých politických funkcí mohou lidé dostat až od určitého věku. Vyšší věk předpokládá větší znalosti, životní zkušenosti spolu s potřebným všeobecným rozhledem a rozvahou. Jistě by vám nebylo po chuti, kdyby se do čela státu dostal nějaký mladý nadšenec a pokusil se

jednat i přes rámec svých pravomocí. Byl by samozřejmě zaražen a k tomu by jeho jednání nepřineslo nic pozitivního, a bylo tak pouze ztrátové.

Rozeznat opravdovou osobnost na první pohled není snadné. Odhadnout prezidentovu osobnost bez osobního kontaktu, jež pravděpodobně nikdy nezažijeme, může být poněkud zavádějící. Jediný „materiál“, který máme k dispozici, je jeho chování na veřejnosti a vykonané skutky. Morální vlastnosti prospěšné každému z nás by měly být nedílnou součástí. Skromné jednání, avšak zároveň s uvědoměním si závaznosti postavení, přispívá na veřejnosti k růstu obliby u občanů. Ochoť řešit problémy vnitrostátní i celosvětové politiky. Dodávání naděje na zlepšení celkové situace. Odvaha jednat v souladu s prezidentskou standardou, kde je již od dob T.G.M. heslo: „Pravda vítězí!“ Shrneme-li to do jedné věty, neměl by zklamat vloženou důvěru svých voličů.

Kdo z nás touží být loutkou, která tancuje podle toho, jak ostatní pískají? Nikdo. Jednoduchá odpověď. Ani prezident by neměl být oním králem naslouchajícím svým rádcům, kteří cíl svého jednání vidí v co největší osobní prospěšnosti. Nejsme v pohádce, kde nakonec všechno dobře skončí. Máme-li možnost podpory, dejme ji najevo, ať neuškodíme sami sobě, a možná se vložená důvěra větší mírou navrátí.

—Zbyněk Řehoř (G7) —

S Mgr. Soňou Prchalovou

První třída

Čím jste chtěla být jako malá?

Vždycky učitelka. To je diagnóza...

Co jste chtěla učit?

Napřed jsem chtěla učit na 1. stupni, jenomže tam je potřeba hrát na hudební nástroj, a já jsem sice hrála na housle, ale strašně mě to nebavilo, takže jsem toho nechala, a tím pádem padlo to, že bych mohla učit na 1. stupni. Posléze jsem viděla, že mě baví matika a že bych ji chtěla učit, a tak jsem hledala, co k tomu. Nejdřív jsem chtěla učit fyziku, jenomže potom jsem dostala jednu paní učitelku, s kterou mi ta fyzika úplně nešla, a proto jsem

hledala něco jiného... a skončila jsem u chemie.

Čím jsou Vaši rodiče?

Ani jeden z nich nemá vysokou školu, i když mamka vysokou školu studovala, ale kvůli tomu, že byla věřící, ji vyloučili ze školy. Potom si udělala druhou maturitu jako ekonomka. A táta se vyučil jako mechanik a dodělal si večerní průmyslovou školu a dělal dispečera nákladní dopravy. Teď jsou oba v důchodu.

S rodinou

Stal se Vám nějaký vážný úraz při chemii?

Vysloveně vážný úraz ne, ale jedna nepříjemná příhoda se mi stala, když jsem se na vysoké škole polila ředěnou kyselinou sírovou v studentské laboratoři, kde jsme dělali pokusy pro mladší studenty. To jsem byla ve 3. ročníku. Ale naštěstí jsem na sobě právě měla plášť, o kterém vám pořád říkám, že ho musíte mít. Takže jsem to ze sebe sundala a celá jsem se osprchovala vodou, takže jsem měla jenom poleptané ruce.

Ale ne tolik, že by mi na nich zůstaly jizvy. Měla jsem jen hladkou napjatou kůži a nějakou dobu se to muselo hojit.

Co děláte ve volném čase?

Teď je to náročnější, volného času moc nemám, ale ráda zpívám, tancuji, sportuji, ze sportů mám nejradši plavání, jízdu na kole, aerobic. A kromě toho se starám o své synovce a neteře.

Kolik jich máte?

Jednu neteř a tři synovce (vlastně po dvou dětech od každého ze dvou z mých starších bratrů).

Jaká je Vaše nejoblíbenější hudební skupina?

Mám raději spíš starší věci jako ABBA, Queen, Beatles, U2...

A nejoblíbenější film?

Wow, tak to bude náročné, knížka by byla rychlejší, abych si vybrala...

Tak knížka?

Z knížek mám nejradši Quo vadis od Sienkiewicze a těch filmů je několik. Strašně se mi líbila Amélie z Montmartru nebo

Anglický pacient.

Jaký máte největší sen do budoucna?

Chtěla bych být dobrým učitelem a dobrým rodičem.

Kolik chcete mít dětí?

Jé, tak to nezáleží jen na mně, ale tři mně připadnou jako takové optimální číslo :-).

Jaké je Vaše oblíbené místo?

Na Vysočině u Velké Bíteše máme chalupu v dědině, kde se narodil můj taťka. Vlastně jsme za tím jeho starým rodným domečkem postavili nový dům; tou stavbou jsem trávila svoje dětství. Dá se říci, že jsem ho stavěla spolu s bratry a teď tam strašně ráda trávím prázdniny, protože je tam hezká příroda, je tam klid a není to jako v Brně, v začmouzeném šedém městě.

Promoce

Jste věřící?

Ano, jsem věřící a jsem katolička.

A chcete něco vyřídít čtenářům?

Nezlobte své učitele, nemají to s vámi lehké :-).

—Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G3) —

Prof. Prchalová stojí zcela vpravo, avšak víte, kdo je tou slečnou vlevo?

Mgr. Soňa Prchalová

- narodila se 8. března 1980 v Brně
- v letech 1986–1992 navštěvovala ZŠ Jugoslávská a Zemědělská (Brno – Černá pole), v letech 1992–2000 studovala na Biskupském gymnáziu (6. třídu tedy absolvovala dvakrát), maturovala v roce 2000
- v letech 2000–2005 studovala na Přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor Učitelství pro střední školy – matematika a chemie
- během studia VŠ učila 2 roky jako externista na brněnském Biskupském gymnáziu
- promovala v roce 2005, od té doby učí na CMGaSOŠPg
- mezi její záliby patřily balet (1986–1989), hra na housle (1986–1994), zpěv v Kantiléně (1988–1993)
- je svobodná, má dva starší bratry, jednu neteř a tři synovce

ARS MATHEMATICA

Autor si je plně vědom, že jest činem téměř svatokrádežným, když pouhý filolog se odváží napsati vědeckou stať o pojmech tak vznešených, jako je algebra, aritmetika, trigonometrie, geometrie, planimetrie, gliometrie, počty a měřičství, které si ještě navzájem plete. Neboť čím je zavilejší Caesarova perioda ireálná, nepřímá závislá na verbum dicendi, proti hroživé velebnosti iracionálních čísel, čím je vůbec celý Caesar i se svou Galií Zaalpskou proti plus a minus nekonečnu? Poněvadž tedy není možno žádati od muže odkojeného filologickou pavědou, aby podal názorný obraz zápasu študákova s minus nekonečnem, nebudeme líčit matematiku coby abstraktní pojem, nýbrž popíšeme pokud možno věrně její zhmotnělou podobu, totiž matykáře.

Matyk je bytost oděná v omšelý fráček barvy neurčité, jež se přiřítí do třídy deset minut po zvonění divoce funíc, a spatřivši na stupínku vycpaného orangutana, uvědomí si, že si spletl sekundu se B sekundou A. Omluviv se rozpačitě orangutanovi, pádí matyk o poschodí výše. V sekundě A se srazí s panem ředitelem, jenž tam rozdává složenky na školní plat a jeho přesně pracující matematický mozek dojde k závěru, že dnes není pondělí, nýbrž středa, a že má v sekundě matematiku až od deseti. Kvapně cválá

do sborovny, aby si svou dedukci ověřil na rozvrhu. Tam se omylem podívá na čtvrtek a zkonstatuje, že má přece jen dnes v sekundě B hodinu a že tam vycpaný orangutan nemá co dělat. Vtrhne znovu do zmíněné třídy a ke své hrůze vidí, že tam již orangutan není. Místo toho stojí na stupínku žák Pitl a hledá ukazovátkem na mapě Ruska magistrálu. Matyk vyběhne z učebny, přečte si tabulku a pozná, že jde o tercii A a nikoliv o sekundu. Vyhledá sekundu, ale ta je prázdná a školník mu sdělí, že je v tělocviku. Nebohý vědec přepadne znovu vládce ústavu volaje: „Pane řediteli, mně se ztratila sekunda.“

Konečně se vysvětlí, že je ve skutečnosti úterý, že jsou na ústavě celkem tři sekundy a že pan profesor má vyučování v kvartě. Byv šťastně dopraven do příslušné třídy, položí matyk na stůl klíče a sbírku příkladů a chce si pověsit buřinku na věšák, ale shledá, že buřinky není. Pošle tudíž spolehlivého žáka do sborovny pro klobouk, a když posel odejde, ukáže se, že buřinka už vlastně na věšáku visí, poněvadž si ji tam pan profesor včera zapomněl. Vědec radostně zaskřehotá a posadí si tvrdák na hlavu. Poté vpadne do třídy jiný posel, jenž nese bouřku číslo 2, kterou si dnes pan profesor zapomenul v kvintě.

Matyk uchopí buřinku číslo 1, svěří ji poslu číslo 3, aby ji donesl do sborovny, posadí buřinku číslo 2 na hlavu a zjistí, že to není jeho klobouk. Vyhodí tudíž posla číslo 2 i s buřinkou

ze třídy a vyšle posla číslo 4, aby přinesl buřinku číslo 1 a přivedl posly číslo 1 a 3. Potom začne vyučování.

„Pojďte k tabuli, Vomáčko. Kde máte cvičení? Zapomněl? Jedeš do lavičky, ničemo líný! Cvičení mi přinese Stocká. Kde je piják? A co ty kaňky a oslí uši? Hroznej materiál v této třídě. Na tom mám bazírovat!“

Pojednou se matyk vymrští a mocným rozmachem vrhne svazek klíčů na lavici žáka Pivoňky, jenž si staví z pravítek a knížek domeček. Skvělým zásahem rozmetá chatrnou stavbu a chvíli pobíhá po třídě zuře a nadáváje.

„Kde je Stocká,“ vykřikne pojednou, stanuv před prázdnou lavicí, „proč jste mi nehlásili, že chybí?“

„Prosím, ona je ve škole.“

„Co? Ve škole? Je patrně ukryta pod lavicí!“

„Prosím, já jsem u tabule,“ upozorňuje na sebe hledaná dívka.

„Co tam děláte?“ ptá se matyk přísně, „aha, byla jste vyvolána. Proč mlčíte? Vy ještě nemáte otázku? Rychle pište! A minus dvě cé druhé, plus zápornka tři bé...“

„Prosím, dnes máme geometrii!“ ozývají se protestní hlasy.

„Proč to neřeknete hned? Tak pěkně svižně. Narýsujte kružnici o poloměru...“

Přichází posel s buřinkou číslo 1.

„Co zde chcete?“ oboří se naň matyk, „nevyrušuje nás!“

„Prosím, já nesu klobouk.“

„Který klobouk? Aha, můj klobouk. Dobře, můžete odejít.“

„Prosím, já sem patřím.“

„Tak marš na místo.“ Vědec si narazí tvrdák a pokračuje v diktování příkladu. Vtom zahrčí zvonek.

„Propána, to už zvoní?“ leká se matyk a rychle uloží několik příkladů za domácí cvičení. Načež smekne buřinku, pověsí ji na věšák a prchá ze třídy.

Bytost matykářova představuje věčný pohyb, ruch a kvas. Vyskytuje se současně na několika místech, což dlužno vysvětliti jediné jeho iracionální podstatou, pobíhá ústavem a pobádá vše k rychlejšímu tempu. V ruce drží svazek klíčů, jimiž ustavičně chřestí, aby upozornil žactvo na svůj příchod, a ve třídě jich užívá k metání a střefování se do různých předmětů. Rovněž výborně vrhá křídou. Jeho věčně putovní buřinka, kterou stále zapomíná, je pomalována různými obrazy a čísly, jimiž si každý z poslů krátí dlouhou cestu z poschodí do poschodí. Což působí velmi stylově a matyk žasne, proč mu lidé v elektrice říkají „pane profesore“. I vysvětluje si to svou vědeckou popularitou a značným rozšířením své učebnice „Jak se hravě naučím počtu derivačnímu“, jež patrně proniká mezi prostý lid.

Na zlepšení této příručky pracuje dnem i nocí a přemýšlí o ní i ve třídě, takže když někdo počítá u tabule, je matyk duševně nepřítomen. Jakmile však vyvolaný udělá chybu, probudí se matematyk ze sna a počne mu spílati. Jinak je o něm známo, že je dobrosrdečný a že dovede něčemu naučit, takže při maturitě jeho žáci excelují.

Tolik o vznešené bytosti matykově a jeho vědě, zvané matyka.

Jaroslav Žák — Škola základ života
— vybrala redakce—

RECENZE

Spejbl, Hurvínek a spol. aneb Zábava pro dospělé

Štáchová, Helena: Hurvínkova magická sedmička. Praha: Goldstein & Goldstein 1997, 250 s.

Když je vám více než deset let a řeknete někomu, že posloucháte Hurvínka, a většinu nahrávek znáte zpaměti, okamžitě na vás vytřeští oči. Bavila jsem se s lidmi, kterým je třeba i čtrnáct let a nedají na něj dopustit. Ale v čem spočívá kouzlo pana Spejbla, jeho nezbedného synka Hurvínka, Hurvínkovy kamarádky Máníčky, její opatrovnice paní Kateřiny a samozřejmě jejich psího kamaráda Žeryka? Možná právě v tom, že jejich společná dobrodružství jsou určena všem věkovým skupinám. Každý si v nich něco najde. Třeba vyznavači muzikálů si mohou poslechnout nahrávku *Spejbl versus Drákula* a naopak milovníci přísloví kazetu, desku či CD *Hurvínek skloňuje kočku*. Každý se směje něčemu jinému a někdo se třeba ani nesměje, ale za jistě v něm každý něco najde, jen natrefit na tu správnou nahrávku.

Přece jenom si může někdo myslet, že Hurvínek pro něj opravdu není. To jsem si myslela i já, dokud jsem si

nepřečetla knihu *Hurvínkova magická sedmička*. Tato kniha je určena spíše pokročilejším milovníkům Skupova a Kirschnerova humoru. Kniha byla vydána k výročí nedožitých sedmdesáti let pana Miloše Kirschnera (1927 – 1996) a celá se točí kolem čísla sedm. Obsahuje sedm set vtipů ze sedmi oblastí života a je určena čtenářům od sedmi do sedmdesáti let, i když nemyslím, že by vašemu osmdesátiletému dědečkovi ublížila. Za každou skupinou vtipů následuje kratší povídka, většinou určena dospělým čtenářům. Každopádně jsou příběhy této rodinky opravdu ze života, a někdy vystihnou přesně naši situaci nebo problém, který řešíme.

Až se vám bude někdo posmívat, že posloucháte pohádky pro děti, jen mu řekněte, o kolik přichází, a byť se třeba pořád této rodinky bojíte, zkuste si přece jen nějakou nahrávku pustit. I kdyby vás neoslovila, rozhodně se u ní dobře usíná.

—Tereza Benešová (G3)—

Recenze filmu *Sweeney Todd: Ďábelský holič z Fleet Street*

Muzikálový horror *Sweeney Todd: Ďábelský holič z Fleet Street* vypráví o nespravedlivě odsouzeném holiči Benjaminu Barkerovi, který je na patnáct let poslán do vězení za něco, co vůbec neudělal. Provinil se snad jen tím, že má krásnou ženu a malou dcerku. Jeho žena však padla do oka

soudci Turpinovi, který aby ji měl pro sebe, pošle Sweeneyho do žaláře. Po patnácti letech se Benjamin Barker už jako Sweeney Todd vrací do Londýna, aby se pomstil...

Na film *Sweeney Todd* jsou podle mě možné jen dva názory: buď si film zamilujete, nebo se vám vůbec nebude líbit. V průběhu filmu přemýšlíte, jak se máte na Sweeneyho vraždy mnohdy nevinných lidí dívat. Z jedné strany chápete, že se chce pomstít, ale na druhou stranu by nemusel vraždit nevinné, když se chce pomstít jen dvěma lidem, a to soudci Turpinovi (Alan Rickman) a jeho poskoku Beadlemu Bamfordovi (Timothy Spall). K tomuto filmu se perfektně hodí výrok „Pomsta bude sladká“, ve Sweeneyho případě spíše „Pomsta bude krvavá“. Ve filmu se krví opravdu nešetří. Někteří říkají, že ve filmu teče krev až moc; to je věc názoru. Já si nemyslím, že by jí tam bylo nějak přehnaně moc; ano, krev tam je, ale co taky čekáte od muzikálového horroru o vraždícím holiči, zvláště když film režíruje skvělý Tim Burton a ten krví nikdy nešetří (viz. *Ospalá díra*, či *Karlík a továrna na čokoládu* – zde se sice nevyskytuje krev, ale čokoláda, ale i tak jsou jí tam hektolitry...). Naopak, výrazně červená krev jinak téměř černo-bílý film oživuje a dodává mu „šmrnc“.

Hned první varhanní akord při úvodních titulcích bere dech a titulky samy o sobě jsou velice pěkně graficky upravené. Hudba vůbec je v tomto filmu krásná. Asi 3/4 filmu jsou zpívající; zaznívá zde nejen nádherná in-

strumentální hudba, ale i zpěv herců, a to opět vynikající (Johnny mě mile překvapil svým zpěvem a taky tím, jaký má pěkný hlas, fakt paráda!, ale i Helena Bonham Carter, co by paní Lovettová, která ze Sweeneyho obětí dělá masové bochánky, byla dobrá; zkrátka všichni herci ze sebe vydali dobré pěvecké výkony).

Shrnutí: Napínavý muzikál *Sweeney Todd* je velmi podařené dílko ve svém žánru. Herecké obsazení je velice lákavé a jména se na plakátech dobře vyjímají ;-), režisér se svého úkolu zhostil více než dobře, hudba je krásná a chytlavá a zpívané písně taky nemají chybu. Atmosféra filmu je ponurá, ale tuto ponuřost kompenzují vesele laděné a dynamické písně, i když se v nich zpívá o něčem neveselém. Obsah filmu je zajímavý, chladná pomsta je dobře vymyšlená, jen konec filmu je smutný a trochu ironický...

Podle mě je to jeden z nejlepších filmů ve svém žánru a této doby. Doporučuji ho těm, kteří mají rádi duo Burton & Depp, těm, kteří mají rádi červenou tekutinu :-)) a krásné písně. Zkrátka se běžte podívat do kina a posuďte sami, zda film stojí za to, nebo ne!

Hodnocení filmu: 90%

—Lucie Říhová (G3) —

Ptali jsme se: „**Jak se vám líbila letošní vánoční akademie?**“

Účastníci ankety vybírali z následujících odpovědí:

- A) Nejlepší akademie, byla skvělá
- B) Jedna z nejlepších
- C) Byla dobrá
- D) Slabší než ostatní, moc se mi nelíbila
- E) Nejhorší ze všech, byla strašná

A vyhodnocení? V naší anketě nikdo neodpověděl možnost D a E. Ptali jsme se celkem třiceti žáků a učitelů. A nejvíce odpovědí bylo za A.

Odpověď	Hlasů	Procent
A	17	56,6 %
B	8	26,6 %
C	5	16,6 %
D	0	0 %
E	0	0 %

—Tereza Benešová, Martina Hermannová
(G3) —

Písmeno „O“

Neskrývá obdiv nevšedních věcí,
je pouhou obětí v kruhové kleci.

Je však jen symbolem našeho osudu,
chtíčem a touhou ovládnout svobodu.

Spoutat tak její konec i začátek,
rychlost, co pobude veškerých obrátek.

Nezkrotná touha bez naplnění,
zůstává součástí mého snění.

Řešení nehledej v ledovém hrobě,
Odpověď najdeš jenom sám v sobě.

—Daniela Fišerová (VHC3) —

Písmeno „Í“

Í je cigareta, která se dotýká špiček světa
Í je jako krásná svíce, která ví a poví více

Í je také raketa, co se vydá do světa
a když ji to omrzí,
na někoho pohrozí...

A již konec nastává,
to je moje poprava.
To byl ale krásný verš,
napsal profík Vespalec...

—Jan Vespalec (VHC3) —

Balada pro banditku

Temnotou přikrytá,
skrytá v šeru,
čeká Anežka,
čeká na příšera.

Růžové brnění
a v ruce kopí,
vydává vrnění,
co to tam tropí?

Někde tu býti má
příšera hrozná,
že chlapa ukrývá,
to Anežka pozná.

Osvobodit touží
švarného chlapa,
do tmy oči hrouží,
po vzduchu lapá.

Náhle vyskočí,
vpřed kopí vrhne,
reaguje na vše,
co se kde pohne.

Ne, to jen jezevec
vytáhl čenich.
Marný to poplach byl,
není to ženich.

Zklamaně znovu
ulehne v křoví.
Kdy přijde příšera?
Kdo to ví? Kdo ví?

Na Anežku spánek
tiše se snáší.
Ve snu jak víla
se na obláčku vznáší.

Ze sna ji vytrhne
příšera litá.
Ještěže Anežka
ležela skrytá.

Uchopí kopí
a vyrazí vpřed.
Snaží se zasáhnout
příšery střed...

Mrštně jak rys
vyhne se dubu.
Však běda, druhý zde-
-padá na hubu.

Drak hrozně zařve
a uchopí Anežku.
Sílu má, že by ji
odhodil na Sněžku.

„Ach běda, zle je!“
Anežka zahýká.
Proklíná osud,
pláčem se zalyká...

Vtom draka ruch náhlý
na chvíli vyruší.
Zlostně svůj obídek
hrozná saň přeruší.

Anežka se kouká,
do drakovy pusy.
Z tohoto pohledu
srst naskočí ji husí.

Drak je chvíli nepozorný
a Anežka není hloupá
- dřív než si to uvědomí,
na ocase se mu houpá.

Beze zbraně ocas drží,
drak se po ní ohlíží.

Hledá ji očima svýma,
jsou to oči ostříží...

Jak paprsek světla ve tmě,
nápad Anežku osvíí
a drak zuby její ostré
v ten okamžik pocítí.

Bolest projde celým tělem,
moc to draka bolí.
Zahryznutím do ocasu
Anežka draka skolí.

Jenže ouha! „Kde je chlapec,
kterého jsem hledala?
Zůstanu já navždy sama...
tralalala, tralalala!“

Po cestičce úzké
vydá se k jezeru.
„Zatrápenej život,
já se na to ... tralalala!“

Mezi stromy už je vidět
temné vodní zrcadlo.
Co to tu Anežku naši,
co jen jí to popadlo?

Ukončit chce život svůj,
tak mladý a krátký.
Vážným krokem vstupuje
na most křehký, vratký.

Vtom se voda rozčeří
a vykoukne Česílko.
Z vody s sebou na souš tahá své
fungl nové křesílko.

Chytat bronz
chce dneska zase,
vždyť je vedro,
jako ... vepř.

S Anežkou to málem praští,
čelo se jí orosí.
Pak nadechne se zhluboka
a o autogram poprosí.

Česílko se usměje
a pak rázně prohlásí:
„Milá slečno, co to chcete?
V tomhle strašným počasí?“

Anežka se rozhorlí
a vrazí mu do pysku.
Česílko se už jen zeptá:
„A máte nějakou propisku?“

Anežka hlavu otočí,
kadeře si natřepe -
Česílka, toho vodníka,
si pořádně proklepe.

Tento chlapák se jí líbí,
toho musí hnedka mít!
Česílko, to je ten pravý,
s ním chce ona navždy žít!

Vrhne se mu kolem krku,
políbí mu víčka.
Česílkovi strašným studem,
zezelenaj líčka.

„A tak jo,“ zamumlá vodník,
„horší už to nebude.“
Aspoň další zimu v klidu,
kuchařinku mít bude.

A tak žijí šťastně dodnes,
mají malé vodníčky.
Jen Anežka vřdycky v noci,
zvedá hrnkům pokličky -
a pouští tak dušičky.

—Marek Minster (G6) —

Dopis autorovi Včelích medvídků aneb Vzpomínka na Šimuse

Vážený autore Včelích medvídků,

jsem předseda na ochranu práv emi-, imi- a všech možných migrantů. Jsem z nezávislé organizace IQROMA. Píši Vám z důvodů závadného textu ve Vašem Večerníčku. Zazněla zde píseň s rasistickým podtextem. Je to téměř paradoxní, když připustíme, že Vaše pohádka má mnoho druhů hmyzu a žádný není diskriminovaný. Text závadné písně zní:

*„To by se nám takhle líbilo,
obarvit celý svět na bílo.
Bílá stěna, bílý květ,
bude bílý celý svět.“*

Tento text zazněl ve vysílání 22. listopadu 2006 v 19:00 hod. na Čt1 ve Večerníčku. Díl Včelích medvídků se jmenoval Malování.

Mám pro Vás nabídku. Jsou tři možnosti, jak to lze vyřešit. První možnost je pro Vás nejméně výhodná. Využil bych ji pouze v případě ignorace z Vaší strany. Ve chvíli, kdy nebudete žádným způsobem reagovat či jednat, jsem nucen uvést o tom informaci do novin. Tedy, že Včelí medvídci nabádají děti k neorasismu.

Druhé řešení je jednodušší a nabízí se samo. Tento díl by se už nikdy nevysílal.

Třetí a dle mého názoru nejlepší řešení je, aby se odvysílaly v průběhu následujících dvou měsíců díly, ve kterých se budou propagovat barvy: žlutá, hnědá, černá a původně jsem chtěl zařadit i rudou, ovšem můj tým odborníků zjistil, že v České republice je minimum indiánů, kteří by sledovali Včelí medvídky, tudíž propagaci rudé nepovažují za nezbytnou. Navíc by si mohli rudou barvu komunisté vyložit úplně jinak.

Závěrem bych Vám chtěl předem poděkovat za Vaši kladnou odpověď.

Se srdečným a upřímným pozdravem
Váš Julius Toraba

—Jakub Šimurda (G5, 2006/2007) —

18. ledna 2008

Milí Norové,

v létě tohoto roku jsem měla tu čest navštívit Vaši zemi. Po bližším obeznámení s Vašimi zvyky, chováním a poctivostí bych vám ráda poradila jednu věc – nejezděte za hranice své země a už vůbec ne do České republiky.

Mohli byste dopadnout jako jeden cyklista, který chtěl objet svět na kole. Měl už nemalý úsek za sebou, a jen co se dostal na české území, někdo mu kolo ukradl. Samozřejmě krademe i peněženky, hodinky, a dokonce i okapy (hlavně měděné). Příslloví „s poctivostí nejdál dojdeš“ u nás funguje skvěle – auto vám bude brzy odcizeno a nezbude vám nic jiného, než chodit pěšky. Sice uděláte pohybem něco pro své zdraví, ale má to i své nevýhody.

Německu se raději také vyhněte. Nechci vidět, jak by ubohého Nora zaskočilo, že po něm v kempu chtějí znát jméno, že chtějí pas a že jsou tam závory. Lidé z našich krajů však při návštěvě norského kempu nejsou překvapeni o nic méně. Myslím, že žádný Čech nepochopí, jak může fungovat něco, kde leží v recepci cedulka s nápisem: „Nejsem tady, stan si postavte, kde chcete, pokud byste raději chatku, tak si tu vezměte klíče. Peníze dejte podle ceníku do této misky.“ Asi jsou to dva extrémy. Mně se ten Váš líbí víc, důrazně už Vás ale varuji před snahou prosadit norské způsoby jinde ve světě.

Ale ještě zpět k tomu, jak to vypadá v České republice. Jsme velmi dobří v tunelování. Váš nejdelší tunel má přes 20 km. Nevím, jak dlouhé jsou naše, ale jsou opravdu složité, temné a nejde je jen tak osvětlit. Češi jsou nicméně velmi šikovní tuneláři.

Neříkám, že naše země není hezká, jenom nechci, abyste byli moc naivní. Myslím, že vše pěkně vystihl baron Ludwig Úvalský von Úvaly u Prahy: „Český národ je prosíravý.“

S pozdravem
Helena Brunnerová

—Helena Brunnerová (G5)—

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
Střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová,
Alžběta Pilerová, Lucie Říhová,
Tereza Lerchová, Anna Kubešová,
Martina Šedá, Kristýna Mrázová,
Tereza Benešová, Martina
Hermannová, Vojtěch Janský,
Vojtěch Ryšavý, Mgr. Monika
Vondráková (S. Cyrila)

Jazyková korektura:

Mgr. Monika Vondráková (S. Cyrila)

Grafická spolupráce:

Jan Škrášek

(dary, finanční částky, děkovné předměty, apod. noste
osobně do G6)

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel
Cyrilometodějské školy v Brně o.s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány
výhradně v elektronické podobě v maxi-
málním rozsahu tří normostran na adrese
casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje
právo na jejich případné zkrácení.

Online verze dostupná na
<http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>

Toto číslo vychází v únoru 2008.
Uzávěrka příštího čísla je **28.03.2008**.

SUDOKU

		1			8	2		
	6		4	9				8
2	9							4
	1							
		6		1		5		
							7	
6							1	7
4				2	6		3	
		5	8			6		

—Jan Škrášek (G6) —